

عنوان مقاله:

سیر عرفانی قرب در متون عرفانی تا سده هفتم هجری

محل انتشار:

مجله متن شناسی ادب فارسی، دوره 4، شماره 1 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

سید علی اصغر میرباقری فرد - استاد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه اصفهان .

الهام شایان - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه اصفهان.

خلاصه مقاله:

احوال عرفانی یکی از مباحث مهم و مشروح عرفان و تصوّف اسلامی، به شمار می‌آید. سالک در مسیر سلوک خود برای وصول به کمال، باید نفس را از هواهای نفسانی پاک کند، بدین منظور کسب مقامات عرفانی باعث صاف شدن اندرون سالک می‌گردد و در نتیجه او آمادگی و شایستگی کامل پیدا می‌کند تا احوال عرفانی بر او وارد شود. «قرب» یکی از مهم‌ترین احوال عرفانی است که علاوه بر جایگاه والای آن در قرآن کریم، از اهمیت و ارزش بسیاری در آثار عرفا برخوردار است، تا جایی که بیشتر عرفا در آثار خود از احوال عرفانی و بویژه حال قرب استفاده کرده‌اند. اگرچه ممکن است، بعضی به صورت صریح به این موضوع نپرداخته باشند؛ ولی در اکثر متونی که تا پایان قرن ششم هجری تألیف شده، به محورهای اساسی آن که عبارت است از: «قرب پیش از فنا» و «قرب پس از فنا» اشاره شده است. در این مقاله با مطالعه کتب عرفانی فارسی و عربی موجود تا پایان قرن ششم هجری، تعاریف و ابعاد مختلف قرب بررسی و تحلیل جامعی از سیر عرفانی قرب ارائه شده است که بدین طریق در تبیین و تجزیه متون ادب عرفانی سهم بسزایی دارد.

کلمات کلیدی:

ادبیات فارسی، عرفان اسلامی، حال، قرب، تعاریف، مقدمات، نتایج

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1182778>

